

Kun usko ei anna periksi

2. paastoajan sunnuntai (1. vuosi)

Raamatunkohdat: 2. Aikakirja 20:1–9; 1. Tessalonikalaiskirje 4:1–8; Matteus 15:21–28.

Saarna kiinalaisen seurakunnan nuorisojumalanpalveluksessa 16.3.2025

© Hans Krause

RAAMATUNKOHDAT

1. lukukappale: 2. Aikakirja 20:1–9

Moabilaiset ja ammonilaiset lähtivät sotaan Josafatia vastaan mukanaan joukko maonilaisia. Josafatille tultiin ilmoittamaan: ”Meren takaa Edomista on tulossa suuri sotajoukko sinua vastaan.”

Pelästyneenä Josafat kääntyi Herran puoleen ja julisti sitten koko Juudaan paaston. Juudan asukkaat kokoontuivat rukoilemaan. Myös kaikista maaseudun kaupungeista tultiin rukoilemaan Herraa.

Josafat astui Juudan ja Jerusalemin asukkaiden eteen, jotka olivat kokoontuneet Herran temppelin uudelle esipihalle, ja sanoi: ”Herra, meidän isiemme Jumala! Sinä olet Jumala, joka asut taivaassa ja hallitset kaikkia maan valtakuntia. Sinun on kaikki voima ja valta, kukaan ei voi sinua vastustaa. Sinä, meidän Jumalamme, olet hävittänyt tämän maan asukkaat kansasi Israelin tieltä ja antanut maan ikiajoiksi ystäväsi Abrahamin jälkeläisille. He ovat asuneet tässä maassa ja rakentaneet tänne sinulle omistetun temppelin, ja he ovat sanoneet: ’Jos meitä kohtaa onnettomuus, sota tai tulva, rutto tai nälkä, me astumme tämän temppelin eteen, sinun eteesi, sillä tämä temppeli on sinun nimesi asuinsija. Ahdistuksemme keskeltä me rukoilemme sinua, ja sinä kuulet ja autat meitä.’”

2. lukukappale: 1. Tessalonikalaiskirje 4:1–8

Sitten vielä, veljet! Te olette oppineet meiltä, miten teidän on elettävä ollaksenne Jumalalle mieleen, ja niinhän te elättekkin. Mutta Herran Jeesuksen nimessä pyydämme ja kehotamme teitä pyrkimään yhä parempaan. Tiedättehän, mitä käskyjä me Herran Jeesuksen puolesta olemme teille antaneet. Jumalan tahto on, että te pyhitytte. Kavahtakaa siveettömyyttä! Jokaisen teistä on opittava pitämään ruumiinsa pyhänä ja kunniaassa. Älkää antako sitä himon ja kiihkon valtaan, niin kuin tekevät pakanat, jotka eivät tunne Jumalaa. Kukaan ei saa pyrkiä hyötymään veljensä kustannuksella. Herra rankaisee kaikesta sellaisesta, niin kuin olemme teille sanoneet ja teroittaneet mieleenne. Jumala ei näet ole kutsunut meitä elämään synnillistä, vaan pyhää elämää. Sen tähden se, joka kääntää selkänsä näille ohjeille, ei käännä selkänsä ihmiselle vaan Jumalalle, joka antaa teihin Pyhän Henkensä.

Evankeliumi: Matteus 15:21–28

Jeesus meni Tyroksen ja Sidonin seudulle. Siellä muuan kanaanilainen nainen, sen seudun asukas, tuli ja huusi: ”Herra, Daavidin Poika, armahda minua! Paha henki vaivaa kauheasti tytärtäni.” Mutta hän ei vastannut naiselle mitään.

Opetuslapset tulivat Jeesuksen luo ja pyysivät: ”Tee hänelle jotakin. Hän kulkee perässämme ja huutaa.” Mutta Jeesus vastasi: ”Ei minua ole lähetetty muita kuin Israelin kansan kadonneita lampaita varten.” Silti nainen tuli lähemmäs, heittäytyi maahan Jeesuksen eteen ja sanoi: ”Herra, auta minua!” Mutta Jeesus sanoi hänelle: ”Ei ole oikein ottaa lapsilta leipä ja heittää se koiranpenikoille.” ”Ei olekaan, Herra”, vastasi nainen, ”mutta saavathan koiratkin syödä isäntänsä pöydältä putoilevia palasia.” Silloin Jeesus sanoi hänelle: ”Suuri on sinun uskosi, nainen! Tapahtukoon niin kuin tahdot.” Siitä hetkestä tytär oli terve.

SAARNA: KUN USKO EI ANNA PERIKSI

1. Johdanto [DIA 1]

Oletko koskaan halunnut jotain niin paljon, ettet suostunut millään luopua siitä? Tekisit kaiken sen eteen saadaksesi, mitä himoitsit. Säästit ja keräsit esimerkiksi rahaa johonkin kalliiseen harrastukseen. Tai treenasit intohimoisesti voittaaksesi tärkeän kilpailun. Tai ehkä anelit vanhemmiltasi lupaa johonkin, jota he periaatteessa vastustavat.

Entä oletko koskaan pyytänyt tai vaatinut Jumalalta jotakin niin, että jatkoit aina vaan rukoilemista, painostamista ja jopa suoraa kaupankäyntiä etkä suostunut luopumaan? Ehkä tilanne oli sellainen, että joku läheinen sairastui vakavasti, ja vaadit Jumalalta, että tämä parantaisi sitä.

2. Raamatun kertomus [DIA 2]

Juuri sellainen tilanne tulee vastaan, kun Jeesus tekee ulkomaanmatkan nykyiseen Libanoniin. Jeesus haluaa ottaa etäisyyttä juutalaisiin, koska he vaativat häneltä koko ajan vaan ihmeitä. Mutta Libanonissakaan Jeesus ei saa olla rauhassa.

Vääräuskoinen nainen jotenkin tunnistaa Jeesusta ja huutaa tältä apua. Aluksi Jeesus ei reagoi mitenkään. Mutta nainen ei anna periksi vaan juoksee Jeesuksen perään ja huutaa: ”*Herra, Daavidin Poika, armahda minua! Paha henki vaivaa kauheasti tytärtäni.*” Lopulta Jeesus pysähtyy ja heittää naiselle todella tylyn ja julman vastauksen, joka ei oikein sovi meidän kuvaamme lempeästä ja rakastavasta Jeesuksesta. ”*Ei ole oikein ottaa lapsilta leipä ja heittää se koiranpenikoille.*”

Mutta nainen ei peräänny. ”*Ei olekaan, Herra, mutta saavathan koiratkin syödä isäntänsä pöydältä putoilevia palasia.*” Hän nöyränä tunnustaa, ettei hänellä ole mitään oikeutta mihinkään Jeesuksen parantavaan voimatekoon. Mutta hän myös uskoo, että Jeesuksella kyllä riittää rakkautta, myötätuntoa ja voimaa myös hänelle ja hänen tyttärelleen jaettavaksi. Ja juuri tässä Jeesus näkee naisen suuren uskon – uskon, joka ei anna periksi. Ja sitten Jeesus taipuu ja sanoo ”*Tapahtukoon niin kuin tahdot.*”

Millaisia kysymyksiä tämä kertomus herättää sinussa? Voin keksiä joitakin aika tärkeitä.

- Saammeko kristittyinä tuolla tavoin asettua Jumalan kanssa vastakkain?
- Joutuuko Jumala taipumaan meidän tahtoomme, kunhan painostamme häntä tarpeeksi sitkeästi?
- Voimme kenties mitata uskoamme tällä tavalla: Jos Jumala ei taivu pyyntöömme, niin se osoittaa, että uskomme on heikko – tai ettemme kenties olisi oikeita uskovaisia ollenkaan. Se tarkoittaisi nimittäin myös sitä, ettemme pääsekään taivaaseen, jos kerran uskomme on niin riittämätön.

Mitä tämä kertomus oikeasti opettaa? Yksi elintärkeä periaate heti aluksi: Kun Raamattu kertoo ihmisen kohtaamisesta Jeesuksen kanssa, siitä ei saa tehdä liian pitkälle meneviä johtopäätöksiä; sitä ei saa missään tapauksessa yleistää eikä ottaa automaattisesti esikuvaksi itsellemme. Mitä Jeesus teki kanaanilaiselle naiselle, hän ei välttämättä tee kaikille, sinulla tai minulle. Ei missään tapauksessa voi päätellä, että jos olemme yhtä sitkeitä kuin tämä nainen, Jeesuksen on pakko antaa, mitä häneltä pyydämme. Sellainen johtopäätös ei ole raamatullisesti perusteltu. Se on valhe – vääräoppi.

Henkilökohtainen todistus: Isoveljeni Josef [Dia 3]

Vanhempani joutuivat aikoinaan odottamaan ja rukoilemaan kymmenen vuotta, ennen kuin saivat ensimmäisen lapsen: isoveljeni Josefin. Ilo elämän lahjasta jäi kuitenkin kauhein lyhyeksi, kun Josef sairastui kahden päivän ikäisenä vakavasti. Sairaalassa taisteltiin ja rukoihtiin hänen henkensä puolesta. Lopulta, hän selvisi, mutta hän oli fyysisesti ja henkisesti vaikeasti vammautunut. Hän ei koskaan oppisi kävelemään tai puhumaan. Mitään hän ei pystyisi tekemään omin voimin. Hän sairastui jatkuvasti niin, että vanhemmat saivat pelätä hänen henkensä puolesta. Koko seurakunta rukoili hartaasti, että Jumala tekisi ihmeen ja parantaisi Josefin. Mutta Jumala oli hiljaa.

Viiden raastavan vuoden jälkeen isäni ei enää pystynyt katsomaan Josefin kärsimystä. Hän alkoi rukoilla, että Jumala kutsuisi Josefin taivaan kotiin. Usein hän oli polvillaan koko yön. Mutta Jumala oli hiljaa – edelleen. Oliko hän edes läsnä, isäni usein ihmetteli.

Josef kuoli 7-vuotiaana. Isäni ei koskaan hylännyt Jumalaa, mutta hän oli tälle erittäin katkera. Vielä vanhoina päivinä hän vaati Jumalalta vastauksia: Miksi? Missä olit? Etkö nähnyt? Miten saatoit olla niin julma?

Itse en muista Josefia. Olin 4 kk vanha, kun hän kuoli. Suru ja katkeruus leijuivat kuitenkin koko lapsuuteni ja nuoruuteni ajan yllämme kuin valtava tumma pilvi. Kun isäni opetti meitä rukoilemaan, hän varoitti, ettemme saa odottaa Jumalalta liikaa. Isäni luottamus rakastavaan ja armolliseen Jumalaan oli saanut sellaisen kolauksen, ettei hän siitä koskaan täysin selvinnyt.

Lähesty Jumalaa rohkeasti – älä anna periksi! [Dia 4]

Jumala on kaikkivaltias ja rakastava Jumala. Hän pystyy kaikkeen; me emme. Olemme Jumalan rakkaita lapsia. Siksi on luonteva pyytää häneltä kaikenlaisia asioita. Mutta meidän täytyy muistaa,

että kaikki, mitä haluamme ja pyydämme, ei välttämättä ole meidän parhaaksemme. Jumala sen sijaan tietää, mikä on meille parasta. Siksi hän joskus kieltäytyy antamasta sitä, mitä pyydämme.

Tai meidän toiveemme saattavat olla ristiriidassa muiden ihmisten toiveiden ja rukousten kanssa. Ajattele, että olet lähdössä retkelle kavereiden kanssa ja rukoilet hyviä säitä. Mutta uskovainen maanviljelijä pyytää Jumalalta runsaita sateita, jottei sato kuivuisi kokoon. Mitä Jumalan pitäisi tehdä? Ketä pitäisi kuulla?

Meillä on kuitenkin lupa olla rohkeita, kun lähestymme Jumalaa. Uskon, että Jumala pitää siitä.

Joskus on helppo rukoilla, niin kuin Jeesus rukoili Getsemanen puutarhassa: *”Mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.”* Silloin luotamme siihen, että Jumalalla saattaa olla parempi suunnitelma.

Mutta joskus asia on niin elintärkeä meille, ettemme yksinkertaisesti pysty antamaan Jumalalle lupaa kieltäytyä. En voi esimerkiksi kuvitella, että isäni olisi rukoillut Josefin puolesta: *”Herra, paranna hänet, mutta ei niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä.”* Isäni rakasti Josefia niin paljon, ettei hän voinut hyväksyä muuta ratkaisua, kuin että Josef tulisi terveeksi ja saisi elää normaalia ja onnellista elämää.

Jos siis asia on sinulle tärkeä, älä anna periksi!

Rukouksen vastaus ei ole uskomme mittari [Dia 5]

Tästä seuraa toinen tosi tärkeä opetus: Jos Jumala ei vasta rukoukseemme, sei ei ole merkki heikosta uskosta. Eihän Jumala suostunut Jeesuksenkaan pyyntöön siellä Getsemanen puutarhalla.

Raamatussa löydämme lupauksia, jotka näyttäisivät väittävän: Jos oikeasti uskomme, että Jumala voi auttaa, ja jos oikeasti uskomme, että olemme oikealla asialla Jumalan edessä, silloin myös varmasti tapahtuu niin kuin pyydämme. Tällaiset Raamatun lupaukset on yleensä otettu irti asiayhteydestä, ja niille voi antaa sellaisia merkityksiä, joita ei alun perin ollutkaan.

Joskus Jumala ei kuule, ei vastaa, eikä tunnu olevan edes läsnä, koska me olemme kääntäneet selkämme hänelle. Jos ryhdyt tekemään sellaisia valintoja, joita Jumala ei hyväksy, älä ihmettele, jos hän häipyy elämästäsi. Jumala sanoo Jesajan suulla:

”Etsikää Herraa, kun hänet vielä voi löytää, huutakaa häntä avuksi, kun hän on lähellä! Hylätköön jumalaton tiensä ja väärintekijä juonensa, kääntyköön takaisin Herran luo, sillä hän armahtaa, turvautukoon Jumalaan, sillä hänen anteeksiantonsa on runsas.” (Jesaja 55:6–7)

Jos siis tämä on syy, miksi Jumala tuntuu niin kaukaiselta, tuo kutsu on tarkoitettu juuri sinulle täällä ja nyt.

Mutta joskus, useinkin, Jumalalla on loistava ja viisas suunnitelma, joka sotii sinun ja minun toiveita ja haaveita vastaan. Ihmismieli ei välttämättä voi ymmärtää, mitä Jumala ajaa takaa. Emme näe niitä kokonaisuuksia, jotka hän näkee. Emme välttämättä pyri niihin päämääriin, joihin hän pyrkii.

Juuri silloin kun Jumala tuntuu olevan hiljaa, kaukana ja itsepäinen, juuri silloin hän yrittää kasvattaa meitä ja uskoamme. Tästä Jesaja puhuu seuraavissa jakeissa:

”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra. Sillä niin korkealla kuin taivas kaartuu maan yllä, niin korkealla ovat minun tieni teidän teittenne yläpuolella ja minun ajatukseni teidän ajatustenne yläpuolella.” (Jesaja 55:8–9)

Pyhä Henki tulee avuksemme. [Dia 6]

Vahvalla uskolla on kaksi puolta: toisaalta periksiantamaton painostus ja toisaalta Jumalan viisaiden ratkaisujen tyyni hyväksyntä. Meiltä usein puuttuu viisaus tietää, mitä pitäisi milloinkin rukoilla. Onneksi Jumala ei suostu toteuttamaan tyhmiä tai itsekkäitä rukouksiamme. Siitä saamme kyllä olla kiitollisia. Mutta kun epätoivossa vaadimme häneltä selityksiä, miksi hän valitsee toisin kuin pyydämme, hän on usein hiljaa. Ikään kuin hän yrittäisi sanoa: *”Vaikka selittäisinkin, et kuitenkaan ymmärtäisi sitä.”* Kuulostaa vähän niin kuin meidän vanhemmat joskus, eikö niin?

Mutta yhtä Jumalan lahjaa emme saa tässä yhteydessä unohtaa: Jumala on antanut meille Pyhän Hengen. Paavali kirjoittaa siitä roomalaisille:

Myös Henki auttaa meitä, jotka olemme heikkoja. Emmehän tiedä, miten meidän tulisi rukoilla, että rukoilisimme oikein. Henki itse kuitenkin puhuu meidän puolestamme sanattomin huokauksin. Ja hän, joka tutkii sydämet, tietää mitä Henki tarkoittaa, sillä Henki puhuu Jumalan tahdon mukaisesti pyhien puolesta. (Room. 8:26–27)

Tähän lupaukseen saamme luottaa joka päivä, erityisesti kun elämässä on vaikeaa, kun Jumala tuntuu kaukaiselta, ja kun rukouksemme jäävät vailla vastauksia. Voimme olla vain hiljaa Jumalan edessä, turvallisesti Taivaan Isän sylissä, ja antaa hänen olla Jumala. Aamen.

Kysymykset ryhmäkeskusteluun [Dia 7]

1. Onko vaikeaa jatkaa rukoilemista, kun Jumala ei vastaa? Milloin kannattaa jatkaa, milloin lopettaa ja tyytyä Jumalan ratkaisuun? Miksi Jumala saattaa odottaa ennen kuin vastaa sinulle?
2. Miten uskosi voima tai heikkous näkyy siinä, miten rukoilet? Tahdotko siihen muutosta? Kenties kasvua? Haluaisitko rukoilla enemmän kaverin kanssa tai porukassa, myös hyvin henkilökohtaisista asioista? Miksi (ei)?